

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udrag fra CAMILLA

Citation: Aarestrup, Emil: "Emil Aarestrups samlede skrifter", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.93.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare01val-shoot-idm140382756371936/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

TENDIMUS IN ARCADIAM. TENDIMUS!

CAMILLA.

- I Det blæser koldt derude,
Paa Jorden ligger Løvet,
Gjennem Anden paa min Rude
Seer Skyen ind vemodig og bedrøvet;
Og da i Sjælen mig nu klart vil blive
Et Billed, som jeg elsker,
Saa vil et venligt Digt jeg eder skrive.
- II Vel er det for de Glade,
Men mere for de Kjære,
Hvem Taareperler bade,
For Alle vil det sagte Nynnen være,
En stille Sang, som kalder paa de Døde,
Paa alle visne Glæder,
Og stirrer i en falmet Aftenrøde.
- III Gudmund, saa heed en Sanger,
Der vandred med sin Cither;
Hvor Veien trang og lang er,
Der seer det friske Sind et Gyldengitter,
Bag hvilket Gud har sat de skjønne Roser
I Phantasiens Hauge;
Derind saae Gudmund, glemte alle Moser.
- IV Men hvo som Gudmund lærte
At aande Livets Varme

Og hvad hans Bryst begjærte
Af Lædskning sød i Kjærlighedens Arme,
Det var hans Kone, som ham fromt ledsaged,
Og sang for tætte Klynge,
Der lønnet rigt, naar Sangen den behaged.

V Omslynget var Mathilde
Af Sangens kjæle Aander;
I Klippeegn, den vilde,
Forsagte Barn sig jamrer og sig vaander,
Men sees et Lys, saa følger det dets Blinken,
Og banker høit paa Hytten:
Saa fulgte fordum hun sin Gudmunds Vinken.

VI Forladt af Ven og Frænder
Med Faer og Moer i Graven,
Man intet Trofast kjender
Uden den Elskede og Vandringsstaven,
Og da nu Strengen klang de ømme Bønner,
Da gav hun Gudmund Haanden,
Og Kjærlighed steds Kjærlighed belønner.

VII Hun bar den brune Cither,
Og under Hatteskyggen
Saa skjæmskfortrolig titter
Blaaøiet om til Manden, som paa Ryggen
Har alt hvad deres Nøisomhed behøver,
Og saa Guds vide Verden
Foran, og intet Savn, som dem bedrøver.